

Risale-i Nur'da bazı kelimelerin Türkçe ve Arapça yazılmalarında ki hikmet nedir?



Sual: “Risâle-i Nur’un bazı yerlerinde bazı kelimeler Türkçe yazılırken, diğer bazı yerlerde aynı kelimelerin Arapça metin şeklinde yazıldığını görüyoruz. Meselâ Birinci Sözde ‘Bismillah’ kelimelerinin hepsi Türkçe yazılırken, On dördüncü Lem’anın İkinci Makamı’nda Arapça yazılmış. Bunun hikmeti nedir? Ayrıca; külliyatta Üstadımız bir meseleyi anlatırken, bazı yerlerde ‘hissettim; ama yazdırılmadı’ diye ifadeler kullanıyor. Ya da meselâ Yirmi Beşinci Mektub’a geldiğimizde, bakıyoruz, telif edilmemiş olduğunu yazıyor. Bunun hikmeti nedir?”

Birinci Söz, “Bismillahirrahmânirrahîm” kelimesini hem Müslüman’ın, hem de tüm mevcudatın hâl diliyle vazgeçilmez bir virdi ve zikri olarak ele almış ve bu mübarek kelimenin topyekûn derunî manası üzerinde yoğunlaşmış; On Dördüncü

Lem'a ise "Bismillahirrahmânirrahîm" kelimesinde zikri geçen "Allah", "Rahman" ve "Rahîm" ism-i mübarekleri üzerinde yoğunlaşmış ve bu isimlerin günü birlik hayatımız ile olan yakın ilişkileri deşifre edilmiştir.

"Bismillah" lâfzı ile "Bismillahirrahmânirrahîm" zikrinin kast olunduğu Birinci Söz'de, bu mübarek kelime için Türkçe ibare kullanılması, okuyucuya okuyuşta kolaylık ve algılamada rahatlık sağlamış; böylece okuyucunun dikkati "lâfız cildine" değil, doğrudan "mânâ ruhu" üzerine teksif edilmiştir. On Dördüncü Lem'ada ise, "Bismillahirrahmânirrahîm" ibaresinin bir âyet olduğundan hareketle, âyetin lâfız cildinden de "mânâ ruhuna" intikalin olabileceği gösterilmiş; âyetin her bir harfinde var olan sonsuz sırlardan beş-altı sırlı bir tetkikat ve keşfiyât yapılmıştır. Bu çerçevede "Bismillah", "Bismillahirrahmân" ve "Bismillahirrahmânirrahîm" ibareleri için ayrı ayrı paragraflar açılmış, nihayet "rahmet" eksenini etrafında muhtelif izahlar ve tefsirlerde bulunulmuştur. Bu tefsirler ve izahlar yapılırken lafız cildinin gizemli ve esrarlı harflerine manevî yelkenler açıldığından, lâfızların Arapça aslından olduğu gibi yazılması uygun bulunmuştur.

Risâle-i Nur'da kimi yerlerde rastladığımız, "yazdırılmadı", "telif edilmedi", "mezun değilim", "izin verilmedi", "kapı açılmadı", "kapı kapandı", "perde kapandı", "sünuhât kesildi" gibi tabirlerle; bu eserlerin ilham ürünü olduğunu, Kur'ân'dan çağımızın yaralarına uygun ilaçlar olarak doğrudan geldiğini, yani yazdırıldığını ve Bediüzzaman Hazretlerinin bu hakikatler için bir tercümanlık ve tebliğ vazifesi gördüğünü anlıyoruz. Testisini doldurup su dağıtan sucunun "su kesildi" demesi, musluğun başında başkasının bulunduğunu, yani suyu açanın veya kesenin başkası olduğunu gösterir. Biz, istifade etmeye bakmalıyız.

Kaynak: Fıkıh Köşesi – www.fikih.info